

Korbová Procházková, Lucie

Zaniklá středověká vesnice Roudnička – "Mořina" pod Plešivcem (okr. Příbram)

Archaeologia historica. 2011, vol. 36, iss. 2, pp. 387-394

ISSN 0231-5823 (print); ISSN 2336-4386 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128210>

Access Date: 17. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Zaniklá středověká vesnice Roudnička – „Mořina“ pod Plešivcem (okr. Příbram)

LUCIE KORBOVÁ PROCHÁZKOVÁ

Abstrakt: Článek podává stručnou zprávu o revizním výzkumném projektu „první archeologicky zkoumané zaniklé středověké vesnice v Čechách“, známé dnes jako „Mořina“. Lokalita byla objevena ke konci 19. století, částečně odkryta a interpretována jako slovanský mohylník. Patří do okruhu několika málo památek v Čechách, pro které se dochovalo kartografické znázornění. Revize sestávala z kritického zhodnocení provedeného výzkumu, z rešerše písemných a kartografických pramenů, jejichž součástí bylo ztotožnění lokality s písemně dochovanou zaniklou středověkou vsí Roudnička. Dále byl uskutečněn geodeticko-topografický průzkum a nově i testovány přírodovědné metody, s cílem rozšířit základnu poznatků o neagrární výrobě ve vesnickém prostředí.

Klíčová slova: Mořina – Břetislav Jelínek – Plešivec – zaniklá středověká ves – Roudnička – okr. Příbram.

The Defunct Mediaeval Village of Roudnička – Mořina Location, below Plešivec (Příbram District)

Abstract: The article sums up a revision of the “first archeologically explored defunct mediaeval village in the Czech lands”, known today as Mořina. The location was disclosed in the late 19th century, partially unearthed and interpreted as a Slavic barrow site. It is one of the few sites in the Czech lands for which cartographical evidence has survived. The revision involved critical assessment of previous work, as well as further research into written and cartographical evidence, part of which was the identification of the location with the defunct mediaeval village of Roudnička conveyed by written sources. Geodetic and topographical research was carried out and innovative natural-history approaches evaluated, with the objective of expanding knowledge of non-agricultural production in a rural environment.

Key words: Mořina – Břetislav Jelínek – Plešivec – defunct mediaeval village – Roudnička – Příbram district.

V letech 2008–2009 byl v rámci bakalářské práce na Ústavu pro pravěk a ranou dobu dějinnou na FF UK v Praze (Korbová Procházková 2009) proveden revizní výzkum „první archeologicky zkoumané zaniklé středověké vesnice v Čechách“ (Smetánka–Scheufler 1962). Práce sestávala z kritického zhodnocení výzkumu z konce 19. století, z rešerše písemných a kartografických pramenů a z geodeticko-topografického průzkumu. V roce 2010 bylo navázáno projektem, prozatím v malém ověřovacím měřítku, s cílem rozšířit stávající poznatky pomocí přírodovědných metod (geofyzikální měření, paleobotanické a geochemické analýzy).

1. Charakteristika lokality

Areál zaniklé středověké vesnice se rozkládá na jihovýchodním úpatí Plešivce, asi 700 m západně od Běštína, v nadmořské výšce 430–455 m (obr. 1). Rozloha zkoumané plochy je přibližně 6,8 hektaru. Leží na kyselých hnědých půdách na ordovických křemencích s nízkým zemědělským potenciálem (Půdní mapa; Geologická mapa 1986). Relikty jsou kryty souvislým smíšeným lesem, místy je zastoupeno bylinné patro. Lokalitou dnes protéká málo vydatná vodoteč spíše sezónního charakteru.

Na ploše 270×250 metrů bylo zaměřeno 70 objektů. Jedná se převážně o vyvýšené kamenné pozůstatky staveb a ohrazení, o tři velké sníženiny – zřejmě vodní zdrže, o malé sníženiny nejasných funkcí, o pozůstatky terénních úprav a tři izolovaná mlířiště.

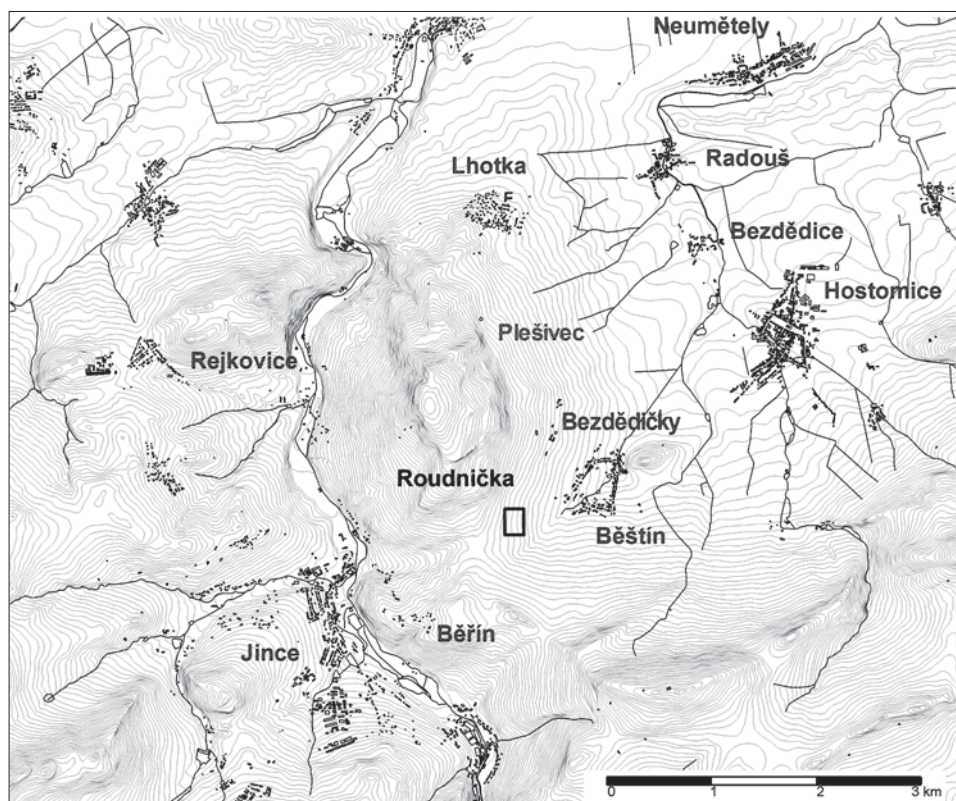
2. Přehled bádání

Ačkoliv pozůstatky středověké vesnice leží v regionu zkoumaném již od první poloviny 19. století, kdy v kraji působili „lidoví archeologové“, nebyla jim dlouho věnována pozornost. Objevitelem této památky se stal pražský archeolog Břetislav Jelínek, a to při svém působení na plešiveckém hradišti a jeho okolí mezi lety 1869 a 1881. Nalezené objekty popsal jako ploché a kruhové mohyly a lokalitu pod názvem „Mořina“ interpretoval jako slovanský mohylník (Jelínek 1882). Jedinečným počinem tohoto badatele bylo vytvoření plánu

1 : 4 500 (Jelínek 1896, 219; obr. 2). B. Jelínek provedl odkryv pěti objektů – čtyř kruhových a jednoho plochého (nově číslováno 2, 10, 15, 24c, 30). Ve třech kruhových objektech odkryl dva kamenné věnce, vyplněné zeminou s popelem, střepy a opálenými drobnými kostmi (Jelínek 1882, 88–89). Plochý čtverhranný objekt „*spočival celý na kamenném obvalení jako na rámcí, které v síle asi ½ metru z kamene nasucho vyzděno bylo*“ (Jelínek 1882, 88). Uvnitř byl objekt rozdělen kamennými příčkami, vysypanými opět hlínou a popelem, které tvořily komory orientované západ – východ. Antropogenní tvary byly podle plánu rozloženy mezi zářezy vodotečí, na které byly napojeny již zmíněné tři vodní zdrže.

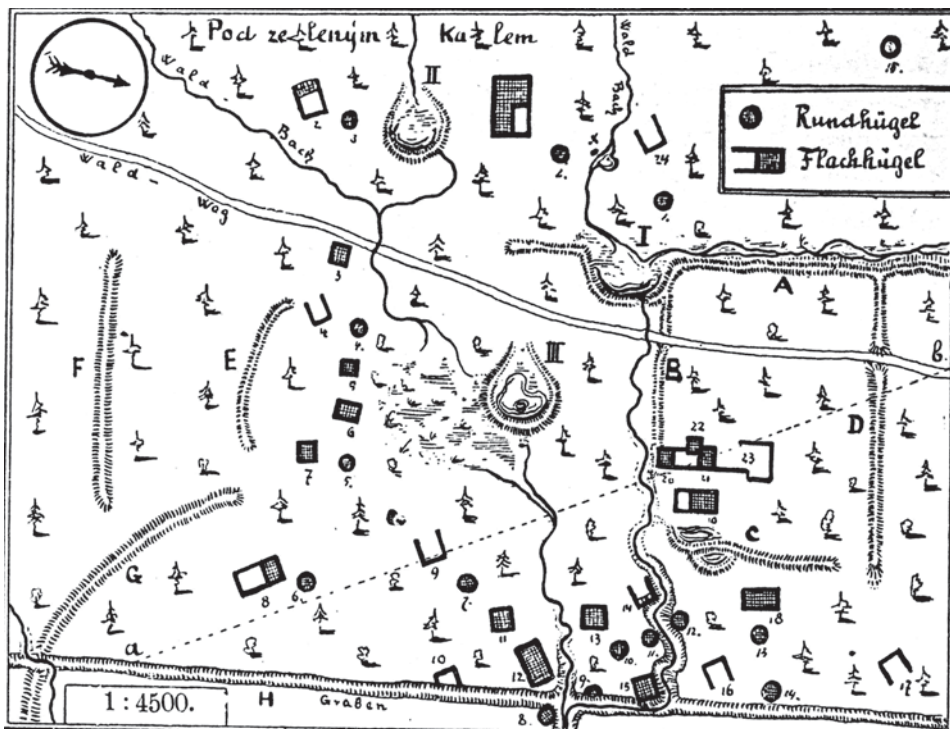
S interpretací B. Jelínka se ztotožnil i J. L. Píč a zařadil „Mořinu“ do seznamu mohyl z pozdní doby pohanské (Píč 1909, 29). V roce 1917 navštívil lokalitu **Jan Axamit**. Střepy, které našel přímo na místě, označil za pozdně středověké a památku interpretoval jako vesnici asi z doby Karla IV. (Axamit 1920–1921).

Zásadní posun v poznání lokality přinesla studie **Zdeňka Smetánky a Vladimíra Scheuflera** (1963). Místo v roce 1962 navštívili a zrevidovali Jelínkovy poznatky. Podle skromného keramického materiálu publikovaného Jelínkem kladli vznik vesnice již do období na přelomu 13. a 14. století. Konkrétně vycházeli z nálezů misek s prohnutým okrajem a nádob podobné bezuchému hrnci, zdobenému patrně rytou šroubovicí, které by měly představovat nejstarší keramiku (Smetánka–Scheufler 1963, 231). Objekty „Mořiny“ se zdály být rozloženy nepravidelně, respektovaly terén a přírodní podmínky, především zářezy potůčků a polohu vodních zdrží, a vesnice se tak jevila jako „kolonizační“ (1963, 232). K diskuzi nad původem a formou vesnice i nad podobou jednotlivých objektů se připojila **Anna Pitterová** (1967, 327–333).

Obr. 1. Lokalizace zaniklé vsi na úpatí Plešivce, okr. Pířbram.

Abb. 1. Lokalisierung der Dorfwüstung am Fuß des Berges Plešivec, Bezirk Pířbram.

Obr. 2. Plánek „Mořiny“ podle B. Jelínka (1896, 219). 1–24 ploché mohyly; 1–15 kruhové mohyly; A–G valy; H příkop na hranici lesa; I–III vodní pánve; a–b pomyslná hranice mezi více zničenou severovýchodní plochou a méně zničenou.
 Abb. 2. Planskizze der Fundstelle „Mořina“ nach B. Jelínek (1896, 219). 1–24 flache Hügelgräber; 1–15 kreisförmige Hügelgräber; A–G Wälle; H Graben an der Waldgrenze; I–III Wasserbecken; a–b fiktive Grenze zwischen der zerstörteren Fläche im NO und der weniger zerstörten.

Lokalitu zmínil i **Karel Sklenář**; především uvedl možnost spojení „Mořiny“ s písemně doloženou vesnicí Roudnička (Sklenář 1983, 88). Nejnověji byla „Mořina“ okrajově zaznamenána **Karlem Nováčkem** v práci o nedaleké zaniklé středověké vesnici Komorsko. V rámci výzkumu bylo provedeno terénní pozorování a zaměření zaniklých cest, vedoucích téměř až k „Mořině“ (Nováček 1995, 11).

V roce 2008 byla lokalita na základě plánu B. Jelínka identifikována a geodeticky zaměřena; během následujícího roku probíhalo doměřování. Z Jelínkem uvedených nálezů byly v Národním muzeu objeveny pouze čtyři železné předměty. V roce 2010 proběhlo na lokalitě magnetometrické a geoelektrické odporové měření, provedené R. Křivánkem (AÚ AV ČR). Dále byly odebrány vzorky pro palynologické (A. Pokorná, Přírodovědecká fakulta UK) a geochemické analýzy (M. Hejcman, Česká zemědělská univerzita). Výsledky budou podrobně vyhodnoceny v diplomové práci autorky.

Na okraj je třeba uvést, že „Mořina“ byla dlouho považována za nejstarší archeologicky zkoumanou zaniklou středověkou vesnici v Čechách (Smetánka–Scheufler 1963). Primát nejstarší zkoumané vesnice však pravděpodobně náleží nedalekému Komorsku (Sklenář 1983, 80; Nováček 1995) a Dolním Neslívám na Plzeňsku (Anderle–Nováček 1990, 253).

3. Historická identifikace

O zaniklé vesnici jménem Mořina nemáme žádné historické zprávy. Podle lesní záměrné mapy č. 3950 se „Mořina“ nazývala část bývalého lesa mezi vsí Běštínem a lesem na úpatí Plešivce, kde se relikty skutečně nacházejí (Lesní mapa). Je pravděpodobné, že toto pojmenování vztáhl B. Jelínek na celý areál domnělého mohylníku.

Pro tuto polohu bylo již dříve uvažováno o jménech Navěšín a Roudnička. Z nového

Obr. 3. Znárodnění historické identifikace lokality na základě písemného pramene na mapách stabilního katastru.

Abb. 3. Darstellung der historischen Identifizierung der Fundstelle anhand einer schriftlichen Quelle auf den Karten des stabilen Katasters.

badání vyplývá, že Navěšín byl totožný s Běštínem, a nelze ho proto uvádět samostatně jako zaniklou vesnici. Naopak ves Roudnička měla ležet v okolí Bezdědic a Cheznovic, mezi Lhotkou a Běštínem (Roubík 1959, 29). Připomíná se jako pustá v letech 1547 a 1557. V prvním případě je darována spolu s pustou Lhotkou, dvorem Bezdědice, zámek Valdekem atd. Janovi, nejstaršímu synovi Kunaty Pešíka z Komárova a Valdeka (DZV 45 D 25). V druhém případě se jedná o záznam sporu mezi kapitulou kostela pražského a výše zmíněným Janem Pešíkem o hranice jejich gruntů mezi vsí Radouš, Bezdědice, Lhotky pusté a Roudnice pusté pod vrchem Plešivcem (AČ XXX, 261 č. 80). Ves Radouš patřila kapitule, ostatní Janu Pešíkovi. Spor se řešil pochůzkou se svědky kolem mezníků. Začátek byl pravděpodobně mezi Bezdědicemi a Radoušem tak, že po pravé ruce byla hať náležející k Radouši. Pak prošli kolem břízy maršální, a to co měli po pravé ruce patřilo k Radouši a po levé ruce k Roudničkám. Plužina Roudničky se tedy rozkládala jižně od plužiny vsi Radouš. Zmínku o „bříze **maršální**“ lze spojit s pomístním názvem „**Na Maršalech**“, který se vyskytuje v josefském katastru. Plocha s tímto pomístním názvem byla identifikována v plánech stabilního katastru. Po spojení této polohy do linie s Plešivcem by se plužina Roudničky rozkládala směrem na jih od této linie. To rámcově koresponduje s polohou objevených reliktů (obr. 3).

4. Nález

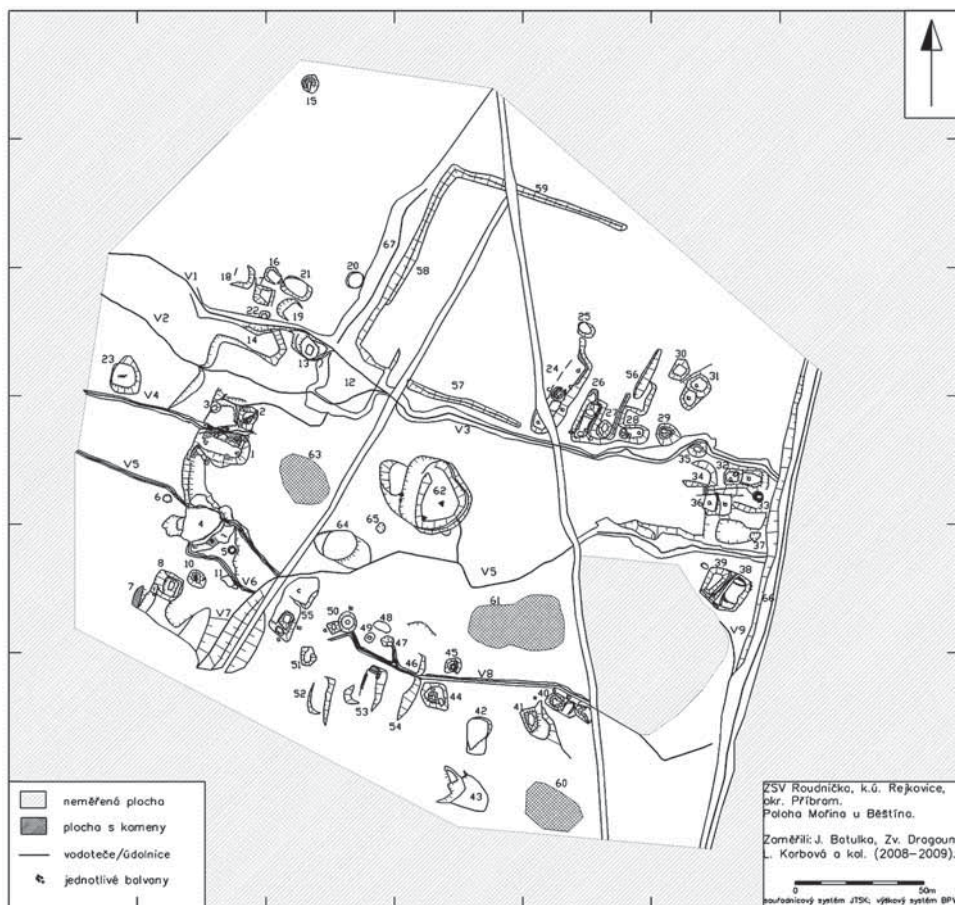
Jediný reprezentativní soubor datovatelných nálezů představují keramické zlomky zakreslené B. Jelínkem. I ty však představují pouze výběr ze všech Jelínkových nálezů (Jelínek 1896, 229–231). Zlomky s kolkovanou výzdobou lze rámcově zařadit do pozdního středověku.

Dále Jelínek objevil šest železných předmětů, které i vyobrazil. Z těchto nálezů byly čtyři dohledány v Národním muzeu. Všechny předměty byly objeveny v popelové vrstvě a byly více či méně poznamenány ohněm, nebo dokonce spáleny. Jelínek poznamenává, že ploché mohly obsahovat stejné typy předmětů jako mohly kruhové, jen v plochých jich bylo více.

Během revize bylo v terénu objeveno pouze sedm malých nezdobených vrcholně středověkých zlomků keramiky, které nelze přesněji datovat. Zajímavější se zdají být nálezy železné strusky přímo na objektu č. 13, v jednom z potůčků a ve vývratu stromu, kde tvořila souvislou plochu. Dalšími náhodnými nálezy jsou dva železné předměty neznámé funkce, železný slitek – pravděpodobně lupa z pece (sdělení B. Dragouna) – a dvě podkovy. Jedna z podkov byla nalezena vedle detektorářské jamky. Struska a železné předměty mohou indikovat zpracování železa na lokalitě. Touto problematikou se bude v širších souvislostech zabývat připravovaná diplomová práce.

5. Sídelní forma – vyhodnocení geodeticko-topografického průzkumu

Zaměření totální stanicí bylo provedeno ve spolupráci s profesionálními geodety Z. Dragounem a J. Batulkou. Zachyceny byly téměř všechny relikty zakreslené B. Jelínkem. Ve východní části byla nálezová situace setřená a méně přehledná než v ostatních částech plochy. Terén na lokalitě má charakter pozvolného svahu bez výrazných morfologických přechodů, a proto nebyla sbírána data pro vytvoření podrobného vrstevnicového plánu.

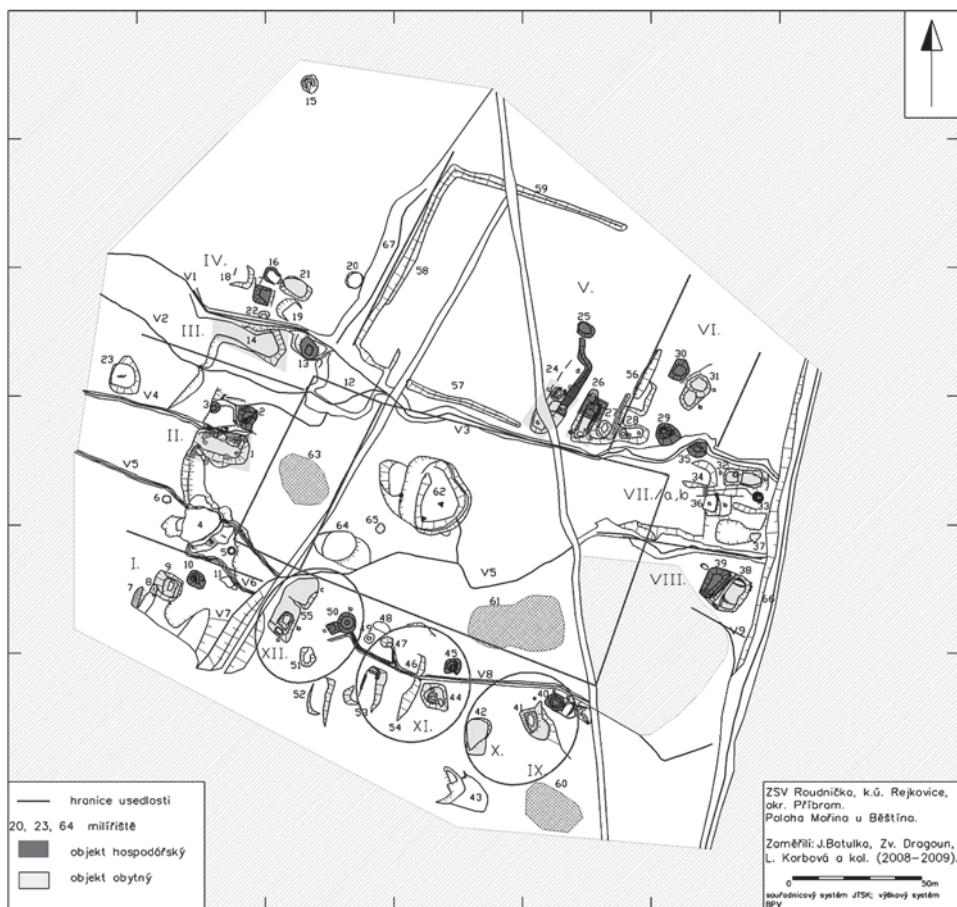

Obr. 4. Zaniklá středověká ves Roudnička. Výstup geodeticko-topografického průzkumu.

Abb. 4. Dorfwüstung Roudnička. Ergebnis der geodätisch-topographischen Untersuchung.

Z celkového počtu 70 objektů je 50 vyvýšených a z toho 21 objektů je výraznými kamennými pozůstatky. Relikty tvoří čtyři řady kolem prostoru obdélného tvaru o rozměrech 140 × 70 m, kde se nachází největší zdrž (objekt č. 62). Můžeme tedy konstatovat, že se jedná o pravidelnou návěsní vrcholně středověkou dispozici (obr. 4). Dominantou severní řady je velká usedlost – dvůr, tvořený jedním tříprostorovým a jedním dvouprostorovým objektem, to vše obehnané kamennými hřbety, zřejmě pozůstatky zdí. Ty vymezují prostor 90 × 110 m. Předpokládaná funkce tohoto dvora souvisí se sociálně-ekonomickou diferenciací na vesnici. Rozdělení dalších objektů do dvorů je možné na základě prostorových vazeb mezi objekty a na základě přírodních nebo umělých hranic mezi nimi (zdrže, vodoteče, terénní hrany). Z funkčního hlediska předpokládáme dvory tvořené obytným a hospodářským objektem (případně více objekty). Tímto postupem lze vymezit dvanáct hloubkových dvorů, většinou orientovaných štítovou stranou směrem do centrálního prostoru (obr. 5).

Problém tohoto striktního dělení nastává při řešení funkce objektů. Především v případě objektu č. 13, na kterém byla nalezena struska a který byl spolu s objekty č. 14 a č. 2 v září a říjnu 2010 změřen magnetometrií a odporovým měřením (R. Křivánek). Tyto tři objekty se silně projevují. Pod povrchem objektu č. 14 evidujeme seskupení kamenů. Pedologickou sondýrkou zde ale nebyla zjištěna propálená vrstva. Ta byla naopak zaznamenána v objektu č. 13. Také v objektu č. 2 byly v sondážním vzorku pozorovány výrazné uhlíky a do oranžova vypálená hlína. V úvahu přichází dvě interpretační možnosti: může se jednat

Obr. 5. Zaniklá středověká vesnice Roudníčka. Varianta vyčlenění dvorů jednotlivých poddanských usedlostí.

Abb. 5. Dorfwüstung Roudníčka. Variante mit ausgegliederten Höfen der einzelnen Untertanenansesen.

o destrukce dřevo-hliněných konstrukcí, nebo o výrobní objekty. Tomu by nasvědčovala zmínka B. Jelínka o „*kamenech, hlině i rudě železné zhusta vypálených, jako i dnech takových žárovišť*“ (Jelínek 1882, 89). Zároveň v širších souvislostech známe rozsáhlou železářskou a uhlířskou aktivitu v okolí od mladšího středověku (Hofmann 1981). Tyto skutečnosti naznačují možnou spojitost objektů se zpracováním železné suroviny na lokalitě a budou předmětem dalšího zkoumání.

6. Závěr

Zaniklá středověká vesnice Roudnička pod Plešivcem je lokalita s dlouhou tradicí badatelského zájmu. Díky dobré dokumentaci výzkumu uskutečněného zde na konci 19. století můžeme sledovat změny v areálu památky v časovém úseku 130 let. V době na počátku novodobého zájmu o zaniklé vesnické osídlení byla tato lokalita první „profesionálnější“ zkoumanou vrcholně středověkou vesnicí v Čechách. Poté se dostaly do popředí jiné, lépe přístupné a zachované památky (Klápště–Smetánka 1975, 286). Roudnička je zajímavá také svou polohou na okraji staré sídelní oblasti – Hostomické kotliny (Nováček 1995, 9). Na úpatí vrchu Plešivce ve vyšší nadmořské výšce a na kamenitém podloží měla vesnice nižší ekonomický potenciál. To by mohlo poukazovat na pozdější založení vesnice, nicméně k tomu nejsou jiné doklady. Analogické sídelní formy je možné nalézt v plánech stabilního katastru znázorňujících blízké vesnice středověkého původu, jejichž první písemné zmínky jsou kladeny do rozmezí od poloviny 14. století do první čtvrtiny 15. století. Na dobu zániku taktéž prameny nepoukazují; můžeme se pouze domnívat, jak dlouho byly vsi Lhotka a Roudnička v roce 1547 pusté. Zatímco Roudnička z evidence písemných pramenů mizí, nedaleká Lhotka byla obnovena a objevuje se v pramenech v roce 1623 (DZV 141 H 6). Nové průzkumy a moderní analýzy mají potenciál přinést nové poznatky k této z hlediska dějin archeologického bádání pozoruhodné lokalitě.

Není-li uvedeno jinak, autorem vyobrazení je L. Korbová.

P o d ě k o v á n í: Za veškeré rady a konzultace a za práci s fondem Josefský katastr děkuji PhDr. T. Klírovi, PhD. Dále jsem zavázána Mgr. J. Hasilovi za pomoc s archivními materiály a prameny a Bc. I. Hruškové, Bc. M. Beránkovi a Bc. T. Buryškovi za pomoc v terénu. T. Bekovi děkuji za zprostředkování konzultace ohledně lupy z pece a Mgr. B. Dragounovi za její určení.

Tento výstup vznikl v rámci projektu „Problém času v humanitních a sociálních vědách“ řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze z prostředků specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2010 pod číslem 261107.

Prameny

AC XXX: Archiv český XXX. Registra vejpovědní mezní úřadu nejvyššího purkrabství Pražského z let 1508–1577 (Schulz, V., ed.). Praha 1913.

DZV 45: Desky zemské Království českého 45, rkp. uloř. v Národním archivu.

DZV 141: Desky zemské Království českého 141, rkp. uloř. v Národním archivu.

JOSEFSKÝ KATASTR: Fond josefský katastr, rkp. uloř. v Národním archivu, inv. č. 5778.

STABILNÍ KATASTR: Fond stabilní katastr 1839–1840. Císařské otisky stabilního katastru (inv. č. 6399, 0214, 6479, 0207, 3952, 0142), rkp. uloř. v Ústředním archivu zeměměřičství a katastru v Praze.

LESNÍ MAPA: Lesní záměrná mapa, rkp. uloř. ve Státním oblastním archivu v Praze, fond velkostatek Hořovice, č. 3950.

Půdní a geologické mapy

PŮDNÍ MAPA: Půdní mapa: List 12-43 (Dobříš), 1 : 50 000, čistý list bez topografického podkladu, rkp. uloř. v archivu České geologické služby v Praze, MO 40 J. Ústřední ústav geologický, Praha.

GEOLOGICKÁ MAPA, 1986: Geologická mapa ČSR (Havlíček, V., ed.). List 12-34 (Hořovice), 1 : 50 000. Ústřední ústav geologický, Praha.

Literatura

ANDERLE, J.–NOVÁČEK, K., 1990: Zaniklý středověký sídelní komplex Neslívky – Der abgekommene mittelalterliche Siedlungskomplex Neslívky, AH 15, 251–260.

- AXAMIT, J., 1920–21: Výlet na Plešivec u Jince – Une excursion à Plešivec près Jince, PA XXXII, 229–230.
- HOFMANN, G., 1981: Staré železářství na Podbrdsku, Vlastivědný sborník Podbrdsk 19. Příbram.
- JELÍNEK, B., 1882: O Plešivci a jeho nejbližším okolí v době předhistorické, PA XII, 85–90.
- 1896: Materialien zur Vorgeschichte und Volkskunde Böhmens. III. Theil. Plešivec und seine Umgebung in der Vorgesichte, Mitteilungen der anthropologischen Gesellschaft in Wien XXVI, 196–236.
- KLÁPŠTE, J.–SMETÁNKA, Z., 1975: Archeologie a česká vesnice 10.–13. století – Die Archäologie und das böhmische Dorf des 10.–13. Jahrhundert, AR 27, 286–296.
- KORBOVÁ PROCHÁZKOVÁ, L., 2009: Zaniklá středověká vesnice „Mořina“ u Běština, o. Příbram, rkp. bakalářské diplomové práce uložená na Ústavu pro pravěk a ranou dobu dějinnou FF UK Praha.
- NOVÁČEK, K., 1995: Zaniklé náhorní osídlení na Jincecku, Podbrdsko 2, 7–37.
- PÍČ, J. L., 1909: Čechy za doby knížecí. Starožitnosti země české III. Praha.
- PITTEROVÁ, A., 1967: Několik poznámek k prvnímu archeologickému výzkumu středověké vesnice v Čechách – Einige Anmerkungen zur ersten archäologischen Forschung des mittelalterlichen Dorfes in Böhmen, Český lid LIV, 327–333.
- SKLENÁŘ, K., 1983: Lidová archeologie v kraji pod Plešivcem. In: Vlastivědný sborník Podbrdsk 25 (Polák, S., ed.), 73–95. Příbram.
- SMETÁNKA, Z.–SCHEUFLER, V., 1963: První archeologický výzkum středověké vesnice v Čechách – Die erste archäologische Durchforschung eines mittelalterlichen Dorfes in Böhmen, Český lid L, 231–236.

Zusammenfassung

Die mittelalterliche Dorfwüstung Roudnička – Lage „Mořina“ pod Plešivcem (Bezirk Příbram)

Der vorliegende Beitrag liefert einen Bericht über eine Dorfwüstung, die in den Jahren 1880–1881 von dem Archäologen Břetislav Jelínek untersucht worden war. Er benannte diese Fundstelle offenbar nach einem örtlichen Flurnamen als „Mořina“ und interpretierte sie als slawischen Grabhügel. Seine Grabung ist vor allem durch die kartographische Darstellung und die einzigen datierbaren Funde wertvoll. Jelíneks Interpretation wurde 1920 bereits umgedeutet und als mittelalterliche Dorfwüstung angesehen. 1962 führten Z. Smetánka und V. Scheufler eine Revision von Jelíneks Grabung durch. Das jüngste Grabungsprojekt erfolgte im Rahmen einer Bachelorarbeit, deren Ziel es war, die Fundstelle zu bestimmen, Recherchen über schriftliche und kartographische Quellen anzustellen, eine geodätisch-topographische Untersuchung durchzuführen, die vorherige Grabung vom Ende des 19. Jahrhunderts auszuwerten und zu versuchen, das Denkmal in einen historischen Kontext zu stellen.

Das Areal der Dorfwüstung befindet sich am Fuß des Berges Plešivec in einer Höhe von 430–455 ü.d.M. und erstreckt sich über eine Fläche von 6,8 ha. Es wurden 70 anthropogene Objekte entdeckt. Davon sind 50 erhöhte Objekte, von denen 21 deutliche Steinüberreste darstellen. Auf der Fläche befinden sich drei Wassersammelbecken, von denen eins heute mit Wasser gefüllt ist (Obj. Nr. 4). Die Relikte bilden vier Reihen um einen rechteckigen Raum mit den Maßen 140 × 70 m, wo sich das größte Sammelbecken befindet (Obj. 62). Man kann also festhalten, dass es sich um eine regelmäßige hochmittelalterliche Dorfplatzanlage handelt. Die Dominante der nördlichen Reihe bildet ein großes Anwesen, d.h. einen Hof, der aus einem Objekt mit drei Räumen und aus einem mit zwei Räumen besteht, alles umgeben von Steinrücken, offenbar Mauerüberreste. Die mutmaßliche Funktion dieses Hofes hängt mit der sozialökonomischen Differenzierung auf dem Land zusammen. Insgesamt wurden zwölf tiefe Höfe abgegrenzt, deren Giebelseite meist in Richtung des zentralen Raums ausgerichtet war.

Die Analyse einer schriftlichen Nachricht aus dem Jahr 1557 trug zur historischen Identifizierung der Fundstelle und zur Identifizierung der Relikte im Gelände mit der schriftlich belegten Fundstelle Roudnička bei. Die erste schriftliche Erwähnung stammt aus dem Jahr 1547, in welcher das Dorf bereits damals als wüst bezeichnet wurde. Von den Funden lassen sich lediglich die von B. Jelínek bildlich dargestellten datieren. Die neu gefundenen sieben kleinen Bruchstücke tragen keine datierfähigen Merkmale. Gemäß den Funden von Schalen mit gewölbtem Rand und einem Gefäß, das einem henkellosen Topf gleicht und offensichtlich mit einer eingeritzten Spirale verziert ist, vermutete Z. Smetánka die Entstehung des Dorfes zur Wende vom 13. zum 14. Jahrhundert.

Die Keramikfragmente mit Stempelverzierung können grob dem späten Mittelalter zugeordnet werden. Weitere Funde sind Eisenschlacke, Eisengegenstände und wahrscheinlich eine Lupe aus Schmelze. Diese Funde deuten auf eine nicht landwirtschaftliche Aktivität auf dem Areal des Dorfes hin.

2010 wurden auf der Fundstelle in kleinem Maßstab naturwissenschaftliche Methoden getestet (geophysikalische Messungen, Probenentnahmen für geochemische und paläobotanische Analysen). Die vorläufigen Ergebnisse der magnetometrischen Messung weisen auf zwei Möglichkeiten hin: bei den gemessenen Objekten handelt es sich entweder um zerstörte Holz-Lehm-Konstruktionen oder um Produktionsobjekte. Gleichzeitig wurde in den Bodenproben der Schwermetallgehalt analysiert. Die Auswertung aller Analysen wird den Inhalt der sich in der Vorbereitungsphase befindenden Diplomarbeit darstellen.

Soweit nicht anders vermerkt, stammen alle Abbildungen von der Verfasserin.